

зани ржце задъ убития си другаръ, а отъ дветъ му страни яздѣха двама джандари. Селскитъ кучета се кж-саха отъ лай, врѣхлитаха върху джандаритъ и виеха отъ ужасъ.

Събрахме се десетина деца и тръгнахме отдалече подиръ джандаритъ. Азъ не искахъ да повѣрвамъ, че юначниятъ бачо Георги е хванатъ и вързанъ. Вървѣхъ следъ него и очаквахъ нѣкакво чудо. Можеше ли да не се спаси юнакътъ, който съ една ржка дигна най-силния турчинъ отъ Карабаиръ. Защо не се разсърди да скжса вжжето и съ пестници да избие убийцитъ и джелатитъ? Следъ това нека възседне кончето си, което хранѣше съ захаръ, и да избѣга въ хайдушка Странджа.

Излѣзоха на шосето. Колата забърза и джандаритъ заудряха съ бичове Хадживъ Георги. Той едва пона-сяше ударитъ и викаше отъ гнѣвъ и срамъ:

— Мамо!.. Иринке!..

Тоя юначенъ човѣкъ падна по очитъ си върху остритъ камъни на шосето. Събориха го убийцитъ съ приклади. Ние се изплашихме и се скрихме въ гробищата. Когато отминаха за Лозенградъ, излѣзохме отъ търнацитъ, легнахме върху брѣга на шосето и дълго гледахме следъ тѣхъ съ разплакани очи. Шосето ли се люлѣеше, или земята треперѣше, добре не разбрахъ, защото отъ очитъ ми рукнаха изобилни сълзи. Въ детската ни дружина имаше и нѣколко съвсемъ невръстни момченца. Тѣ се гушеха и плачеха съ гласъ. Край насъ бѣ миналъ страшенъ, грозенъ таласъмъ. Съ очитъ си го видѣхме...

Нѣколко седмици по-късно отъ Лефеджия дойде въ нашето село турчинътъ, който бѣше купилъ храненото конче на Георги Хадживъ. Отседна въ Петкановия ханъ. Извика селския кехая и го накара да развожда коня му изъ просторния дворъ. Влѣзе въ кафенето, безъ да поздрави. Гордъ, надмѣненъ, той засука чернитъ си мустаци и си поржча горчиво кафе. Облегна се